

[Jørn Pedersen]

så tvivl om dem. Jeg er nødt til over for hr. Kofod-Svendson meget nøjagtigt at fastholde det spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg, men som jeg fik ikke noget svar på her til sidst og ikke har fået svar på undervejs, nemlig hvordan forholdet er imellem de gode rettigheder, vi nu giver borgerne til selv at vælge, og den kommunale økonomi, der skal bære de rettigheder – den kommunale økonomi, som også Kristeligt Folkeparti med rette i mange situationer gør opmærksom på at vi skal forholde os til her i salen, hver gang vi tager lovnitiativer. Hvordan er den samfundsmæssige effekt af dette lovforslag? Hvad vil en gennemførelse af det betyde for Danmarks kommuner? Det vil jeg gerne have et svar på, for jeg synes nok, det er ret afgørende, at man på den ene side, fra flere partier i øvrigt her i salen, har nogle meget flotte formuleringer om, hvilke rettigheder borgerne har, men ikke ét eneste regneeksempel på, hvad denne øvelse koster. Jeg er bange for, at den store positivitet, man viser selve ideen, næppe bliver fulgt op, når vi snakker om de konkrete kroner og ører, der skal til at finansiere hverdagen.

Jeg kan sige, at vi i Socialdemokratiet i hvert fald er parat til at se på, hvordan vi kan gøre det bedre for de enkelte borgere, også til den økonomisk rigtige pris, men vi vil ikke betale, hvis det drejer sig om borgernes egentlige rettigheder. Og det er ikke afgørende for os, om det er offentligt eller privat. Det er borgernes rettigheder, der er afgørende, både brugerne og personalet, det vil jeg godt holde for øje, det er meget afgørende for os.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendson (KRF):

Jeg vil gerne henlede hr. Jørn Pedersens opmærksomhed på, hvad der står i forslagens bemærkninger. Der er vi netop inde på økonomien og siger, at amtskommunen eller kommunen kun skal være forpligtet til at betale et vist maksimum. Hvis nogen ønsker en høj standard, må de naturligvis betale mere. Det er ikke sådan, at kommunen så skulle være forpligtet til at yde en vis høj betaling, så man kunne danne en selvejende institution og drive den på et meget højt niveau.

Vi forudsætter, at der er kommunal dækning, og så skal der, som vi skriver, erlægges en egenbetaling, der gøres afhængig af den på-

gældende institutions standard. Vi vil meget gerne, også hvis Socialdemokratiet vil være med, finde denne balance, men sådan, at der er en vis minimumsbetaling beregnet ud fra, hvad en institution koster i kommunen. Vil man etablere en selvejende institution, må der også være en brugerbetaling, ligesom der er på fri-skoleområdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 105:

Forslag til lov om personlig assistance til handicappede i erhverv.

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 7/11 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Må jeg indledningsvis sige, at det er godt, dette forslag endelig kom. Det har taget 10 år at få problemstillingen ført frem til, at der kan vedtages en endelig lovgivning. Inden jeg går ind i vores bemærkninger til lovforslaget, skal jeg derfor komme med en kort bemærkning om situationen i 1991.

Vi er bekendt med, at der er personer, som er omfattet af forsøgsordningen, som ikke kan afslutte forsøget ved årets udgang, fordi der er mangel på bevillinger. Det er en problemstilling, som jeg nævner her, fordi jeg synes, det kunne være interessant, om ministeren ville bekræfte eller afkræfte over for Folketinget, at den situation stadig væk eksisterer. Det har